

שי דותן

חמישה שירים

וידוי מילואים

לא צוּוֹנֵי לְרֹדֶת שְׂאוּלָה
 אֶל מַחְנוֹת הַפְּלִיטִים
 לְרֹדֹת מְבַקְשִׁים
 מִסְמָטָה אֶפְלָה.
 לֹא פָקְדוּ עָלַי לְחֹדֶר
 לְקַרְבֵּי הַחַמִּים שֶׁל בַּיִת,
 לְעֹקוֹר אֶת יוֹשְׁבָיו מִשְׁנָתָם,
 לְקְרוֹעַ חֲלוֹם
 מִפְּנִים בּוֹכִיּוֹת שֶׁל יְלָדָה.
 חֲמִשְׁתֵּי וְנִשְׁלַחְתִּי לְשֹׁמֵר
 עַל קְבוּץ מְנַמְנֵם כְּחַתוּל,
 לְצַפּוֹת כְּאוֹחַ
 עַל בְּתִיָּה הַמְּקוֹנְנִים שֶׁל עֲזָה.
 בְּלִילוֹת נִלְחַמְתִּי בְּעַפְעָפִי
 וְהִתְגַּוְנַנְתִּי מִמְּאָרְכֵי הַקִּשִּׁים
 שֶׁל הַקֹּר.

בני האגרוף

אֲנִי אוֹהֵב אֶת אֶרְצִי
 כְּאִשָּׁה אֶת בְּעֻלָּה הַמְּכָה.
 אַחֲרֵי אֶגְרוֹף הַחֲרָשׁוֹת, כְּשֶׁהַכָּאֵב פּוֹשֵׁה,
 אֲנִי אוֹרוֹ אֶת עֲצָמֵי

להתנתק, להסתלק.
אך כשהכאב נמוג, אני נסוג.
מתחפר בפנות התודעה,
מחבק את כרית הזמן, בולע גלגלות
מוסיקה, סיגריות, קפה.
משם הדרך אל הדרך קצרה.
כמטמטם אני נרכן אל השלחן
נושק לשפתי המלים
כלפני האגרוף,
מכסה חבורות שבלב
באפור השירה.

כפר עיסאווייה

1. תמונה

בתי עיסאווייה
משתפלים על צלע ההר
כעדר כבשים לבנים.

למטה, בקצה התמונה,
עומד ג'יפ מג"ב כזוב ירק
ומשפשף ידיו.

2. תיאור

אתמול הרכו שם בתים,
כמו סרפרים שצמחו
בחצר אחורית של העיר.
היו מהומות, ורקו אבנים, ירי
חי. בערב ירדו השכנים היהודים,
תושבי הגבעה הצרפתית, נושאים
מזרונים, שמיות, מצעים
ולבנים כבדות שנגרדו
מכבשני הבושה.

יום עצמאות תשס"ה

אולי יהיה לנו שקט
 בחג הזה.
 הרוח תבדר את הדגלים בשקט.
 נהגים הלומי שמחה יצפרו בשקט.
 זקוקי דינור יתפוצצו בשקט.
 מטוס קל יגרור סביב העיר
 את "עצמאות 57"
 כמו אכילס את הקטור המת. בשקט.

בני ישראל ירקדו
 יכו זה בראשו של זה
 בפטישים צבעוניים
 כשחקנים בסרט אלם.

שקט טוב ולבן
 ישורר ליומימים,
 יחצוץ בין הרעש הגדול של אתמול
 לשאון האצור
 בקרנסו של המחר.

חלום אחרי כרסום שירה בוליטית

בלילות אני חולם
 שירושלים מפנה לי את הגב.
 כשאני עובר ברחוב יפו,
 שאון הרחוב פתאום מתחרש.
 בסמטאות נחלאות חלונות מגפים
 לקול נעלי, ובבתי הקפה
 מגלגלים טבק בשירי, אוספים
 את ספרי להרקיב במזונה.
 גם הסוחרים בשוק, שרק אתמול
 החלפנו מלים חמות כתפוחים,

טוֹרְקִים אֶת תְּרִיִּסֵי פְּנֵיהֶם בְּפָנַי,
מְבַקְשִׁים שְׂאֵפָנָה. בְּאִשׁר אֵלֶה,
מְצַבֵּיעִים עַל הַשִּׁיר הַחֲרוּט עַל מְצַחִי,
מְפַטְרִים בְּשִׁפָּה, מְעוֹזִים אֶת הַפֶּה.

ירושלים, 2005